

Udvalgets spørgsmål til kirkeministeren og dennes svar herpå:

Spørgsmål 2:

»Ministerens kommentar til de forskellige udlægninger af lovforslaget, som der gives udtryk for i vedlagte artikel af 23. februar 1987 fra Kristeligt Dagblad, udbedes.«

Svar:

Lovforslagets § 2, hvorefter kirkeministeren undtagelsesvis kan give personer, der ikke opfylder betingelserne i § 1, tilladelse til at søge præstestilling, stiller ikke krav om nogen forudgående bestemt uddannelse, for at en person kan tages i betragtning. I bemærkningerne til bestemmelsen redegøres der for forslagens forudsætninger. Det anføres bl.a. i denne forbindelse, at de betingelser, som forslaget forudsætter opfyldt af en ansøger, ikke knytter sig til nogen bestemt uddannelse eller et bestemt uddannelsesniveau. Det anføres endvidere, at en af ulemperne ved den tidligere gældende »akademikerparagraf« netop var, at den knyttede an til et bestemt uddannelsesniveau og dermed i praksis gjorde dette til den afgørende faktor. Det er således ikke lovforslagets hensigt, at bestemmelsen i § 2 alene skal anvendes på personer med akademisk uddannelse, men at kirkeministeren tværtimod skal være ubundet af, hvorledes en person, der i øvrigt skønnes at opfylde lovforslagets betingelser, har erhvervet de fornødne forudsætninger.

Spørgsmål 3:

»Af bemærkningerne til § 2, side 6, i lovforslaget fremgår det, at en person, der søger tilladelse til at søge præstestilling, skal vurderes af biskoppen i det stift, hvor den pågældende har sin bopæl.

Der kan i praksis være mange situationer, der tilskikker, at en anden af landets biskopper kender vedkommende bedre. Vil der således efter lovforslagets udformning være noget til hinder for, at vurderingen foretages af en anden af landets 10 biskopper?»

Svar:

I bemærkningerne til § 2 er det forudsat, at det er biskoppen i det stift, hvor den pågældende ansøger har bopæl, der skal foretage indstilling til kirkeministeren om ansøgerens egnethed. Det vil være naturligt, at biskoppen rådfører sig med kolleger, der har et bedre kendskab til den pågældende ansøger end biskoppen selv. Derimod vil det kunne have uheldige virkninger at stille ansøgere frit med hensyn til, hvilken biskop de ønsker sig vurderet af, og det forekommer derfor mest hensigtsmæssigt at fastholde den skitserede løsning.

Spørgsmål 4:

»Ministeren meddelte under 1. behandling af lovforslaget, at det endnu ikke var besluttet, hvem der skulle bestemme, hvilke prøver der skal aflægges af ansøgerne. Det blev nævnt, at biskoppen i samarbejde med eventuelt et teologisk fakultet eller med provster skulle foreslå, hvilke prøver ansøgeren skal aflægge.

Ministeren bedes oplyse, om overvejelserne går på det teoretiske og/eller det praktiske, samt hvornår beslutningen forventes taget.«

Svar:

Efter bestemmelsen skal prøvekravene fastsættes af kirkeministeren i hvert enkelt tilfælde efter indstilling fra vedkommende biskop. Prøvekravene behøver således ikke i alle tilfælde at være ens, og fag, som ansøgeren på anden måde kan dokumentere – eller i praksis har dokumenteret – tilfredsstillende viden om, kan udelades. Det må som minimum sikres, at den pågældende ansøger har et godt kendskab til de teologiske hovedfag, nemlig: Gammel Testamente, Ny Testamente, Kirkehistorie, Dogmatik og Religionsfilosofi.